

CATALUNYA SOCIAL

Any XI. Núm. 535

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

24 d'octubre de 1931

**PUBLICACIÓ
SETMANAL**

**REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11-BARCELONA**

TELÈF. 17605

La persecució religiosa

¿Qui podrà dubtar que ens trobem en ple règim de persecució del catolicisme? La llibertat, proclamada per a tothom en ple règim que hom anomena liberal, és negada a les ordes religioses; el dret d'associació, sense limitacions per a tota mena de fins il·lícits, només és vulnerat quan es tracta del catolicisme; el dret de manifestació, a la religió catòlica tampoc no li és reconegut, ja que per a les seves manifestacions externes s'haurà de sotmetre al criteri o a la manca de criteri d'un caciquet de poble qualsevol; la propietat de l'Església és atacada amb el nom de nacionalització (un eufemisme com un altre per a dissimular ço que en temps normal hauria caigut sota el Codi Penal), etc.

¿Es vol una major persecució? ¿No equival això a excloure l'Església del règim civil i polític comú, propi de tot poble civilitzat? Que no ens parlin mai més de llibertat civil, de llibertat de consciència, de separació liberal de l'Església i de l'Estat; tot això ha restat desconegut pels articles de la Constitució aprovats fins ara; i sols un règim d'odiosa excepció ha estat entronitzat.

Això ha de portar una conseqüència necessària, és clar: la que els catòlics no ens considerem com presos dins la Constitució que es forja, ja que aquesta no ve a declarar ni a garantir cap dels nostres drets més preats, sinó a atacar-los i vulnerar-los tots. Per aquesta raó, els nostres diputats més representatius han escollit el camí de retirar-se d'unes Corts on hi ha una majoria antiliberal i poc menys que analfabeta, i deixar-los el camp lliure per tal que esplaiïn a gust els seus instints i la seva baixesa de passions. Els diputats catòlics no podien autoritzar, ni amb la seva presència, aquests atacs al procomú de la civilització i al patrimoni espiritual d'Espanya. No som partidaris, en general, de les retirades en les Corts, que acostumen a no donar bon resultat. Però el cas present és excepcional i no hi havia altre camí davant l'estultícia dels tristos legisladors d'ara.

I encara és més trist per a nosaltres que aquests preceptes constitucionals hagin estat aprovats amb el vot favorable dels diputats catalans de l'Esquerra i del ministre d'Acció Catalana. És un senyal evident per a poder llucar ço que ens reserva, pel

dia de demà, el govern propi de Catalunya en mans d'aquesta gent, d'aquests liberals que voten a favor de les restriccions brutals del dret d'associació, que voten a favor de la destrucció de la família, a favor de la prohibició del dret de manifestació, i que a darrera hora — sense adonar-se de què són objecte de la brometa general — demanen l'amor lliure. Quina vergonya, catalans, si aquesta representació parlamentària correspongués realment a la ideologia de Catalunya! Quina vergonya en pensar que hi hagut molts milers de catòlics catalans que, deixant-se emportar per un ideal equivocat de pàtria, varen donar el seu sufragi als partidaris de l'amor lliure, de l'escola laica i única, de l'expulsió dels jesuïtes, de la prohibició d'ensenyament a les Ordes religioses, de la nacionalització (valgui l'eufemisme) dels seus béns! Quina vergonya!

Nosaltres, però, no hem de defallir. Se'ns vol allunyar dels drets de ciutadania, se'ns vol convertir en pàries de la societat actual, se'ns vol privar dels drets mínims que tot poble civilitzat reconeix als seus ciutadans, i nosaltres hem de restar en el nostre lloc de combat, que és el lloc d'honor que avui ens assenyala el dit de Déu.

No defallirem ni perdrem mai el nostre optimisme. Només dos altres països hi ha avui en el món on el règim de persecució contra l'Església hi hagi estat darrerament establert: Rússia i Mèxic. En un i altre la persecució ha estat i és aferrissada. Però els nostres germans resisteixen i es comporten dignament. ¿Què no farem ací, on la consciència nacional és encara nostra i on tota la civilització és forjada a base de les glòries catòliques i dels principis substancials de la civilització catòlica?

Hostilitat, no. Ho ha dit el Nunci de Sa Santedat: "L'Església es pot sentir ferida, però mai no serà hostil." No, l'Església ha vingut per salvar els homes, i una de les seves armes és l'arma de la caritat i de l'amor al proïsme, entre el qual s'hi comprenen fins els enemics. I amb això tenim assenyalat el camí a seguir.

Amor als enemics i caritat envers tots. Sense que això vulgui dir defalliment en l'ús dels drets i

la defensa del nostre patrimoni espiritual. I si els enemics ens persegueixen, nosaltres sabrem trobar les armes legals dels pobles civilitzats per a resistir el que calgui. Les persecucions mai no han

mort una idea, i més si aquesta té les arrels d'eternitat que té la nostra.

Fe amb Déu, oració, i ús de totes les armes legals per a defensar la justícia.

La desfeta i la restauració

PER JAUME RAVENTÓS

Havia sentit dir, quan era jovenet, que a Montecarlo es donaven tota mena de facilitats per al suïcidi a fi d'evitar les estridències dels desesperats que perdien la seva fortuna en les ruletes. Una d'aquestes facilitats consistia en una batedora o pla de molta inclinació de marbre llis, com si diguéssim un *tobogan*, on el suïcida s'hi podia asseure tranquil·lament sense tenir a la vista cap perspectiva esfereïdora. Tot el restant venia pels seus passos naturals: la primera reliscada, la davallada consegüent, l'augment de la velocitat segons les lleis de la gravetat i finalment la caiguda fatal des d'una alçada de quaranta metres a la mar blava que besa els peus de l'espatat.

Si això era o no veritat, no ho sabré dir certament. Tantes coses es diuen que no ho són! Jo només dono testimoni de què ho havia sentit contar.

Voleu dir que la nostra pàtria no fa ja algun temps que està asseguda i va rellicant en un *tobogan* que porta a l'abisme? I quan dic abisme no parlo de la seva ruïna econòmica a on l'empenyen les lleis agràries i socials ara fa poc dictades, sinó que faig referència a la seva ruïna espiritual, mil vegades més terrible, a on la porta la constitució que s'està votant la qual té tot l'aire, no ja d'una constitució sense Déu, sinó d'una declaració de guerra contra Déu, contra Jesucrist i contra la seva Església. És clar que Déu és inabordable, que a Jesucrist no l'han de crucificar una segona vegada i que l'Església catòlica és indestructible mentre el món amb la seva espècie humana r doli pels espais; els projectils, però, llançats en aquestes direccions reboten i vénen de retop a destruir els baluards dels insensats que mouen tan boja guerra i a delmar el camp d'on surten.

Anem de dret a dret i amb una velocitat esfereïdora a un cataclisme. S'entén si Déu no hi posa remei amb un acte, imprevist per nosaltres, emanat de la seva infinita misericòrdia.

És que som pessimistes? Res d'això, no fem sinó treure conseqüències lògiques dels antecedents i la lògica no pot ésser ni optimista ni pessimista, no pot ésser qualificada d'altra manera que d'inexorable.

Amb quatre pinzellades podem fer el quadro. Les classes socials desavingudes, no solament en els centres industrials, sinó també en el camp, que solament per la pau es fa habitable. Les mateixes masses obreres descompartides en sindicats que es tenen jurada la guerra. Les iniciatives i les activitats del treball en vaga forçosa, circumstància favorable per a una lluita cada dia més aferrisada. La primera ensenyança de nens i nenes en una escola blasfema, com si diguéssim sota la fèrula del mateix Herodes matador dels innocents. La segona ensenyança dels futurs intellectuals pitjor encara, amb programes ela-

borats en els mateixos antres infernals. ¿On són els Jesuïtes, els Escolapis, els Germans de les escoles cristianes, els Maristes, els missioners del Sagrat Cor de Maria, les ordes religioses totes, dedicades a l'ensenyament de la joventut masculina i femenina, homes i dones de seny disciplinat, d'abnegació il·limitada, de virtut provada, continuadors de Jesucrist aquí a la terra? Seguint el consell del seu mestre s'han espolsat la pols de les sandàlies i han cercat com les orenetes un clima més benigne en altres terres. El món és tan gran! Els esperen tants de braços oberts a l'altra banda de les fronteres, més enllà dels oceans! Feliços ells que poden volar; terra desgraciada la que se'ls ha fet inhospitalària! El clergat secular pobre i escàs traient el fetge per la boca per a substituir l'insubstituïble, omplint la nostra terra desagraïda amb la seva suor i el seu heroisme apostòlic entremig de les riotes dels incapaces d'entendre'ls. Mantes esglésies tancades, mantes viles sense pastor d'ànimes, mantes ànimes sense confort espiritual. Tota una generació sense altre mòvil que la ràbia, sense altre ideal que la pesseta! I al bell mig del quadro poseu-hi, si us plau, un pop insaciable i xuclador de mil tentacles, amo de tot i de tothom, de cossos i d'ànimes, d'enteniments i de consciències.

Trobeu massa carregada la pintura? Tant de bo que així fos, tant de bo que tot no vingués a ésser sinó un insomni de malalt, tant de bo que algun dia haguéssim de cantar la palinòdia per haver-nos equivocat. Però la lògica que hem qualificat d'inexorable ens porta a aquestes conseqüències tristíssimes, sense altre aturador que un cop de mà imprevist de la divina misericòrdia. Qui no vegi així les coses, em fa por que no té prou vista per a apreciar les negrorrs d'un abisme espiritual. Serà bo que ens girem una vegada a la vida de cara als fets reals, siguin del color que vulguin; cal ara tenir aquest coratge.

* * *

I si parlem de coratge, és clar que no ha d'ésser per a abandonar el nostre esperit a la depressió, sinó per a prendre la mida ben presa dels esforços a què ens obliga la situació.

La depressió és fatal i mala consellera. Situacions com aquestes no són noves a la història i per altra banda, aquesta l'hauríem de tenir prevista. ¿No va dir Jesús als apòstols que els enviava com ovelles entre llops? Ja són aquí els llops de l'Evangeli. És bo de retreure-ho als qui potser se n'havien ja oblidat, perquè ara no s'escandalitzin del que passa. Hi ha tanta de gent que de bon grat seguirien Jesús fins

al Tabor, però no fins al Calvari! Doncs, minyons, ara anem de cara al Calvari i cal seguir avant. La religió sense esperit de sacrifici no val res; ella no és un medi d'estar bé a la terra, sinó d'arribar al cel. I heus ací que aquest nom de cel és el que ens ha d'omplir d'optimisme, l'únic optimisme propi d'un cristià, un bé que ningú no ens pot prendre, si és que nosaltres no el llencem.

I contra els llops, contra els poderosos enemics que ens tenen encerclats, què? Mossegades? Trets? Gasos asfixiants? Vegem que ens hi diu el Mestre:

Pare nostre que estau en el cel, sia santificat el vostre Sant nom, vinga a nosaltres el vostre sant regne... Seria curiós que en tan greus circumstàncies ens descuidéssim de l'oració. Ben mirat la història de la humanitat no l'escrivim nosaltres, sinó la mà sapientíssima i misericordiosíssima de la Providència. Que escrigui, doncs, la plana actual de la manera que li sembli, però nosaltres no podem deixar de demanar-li que vingui a nosaltres el seu regne, no pels camins que a nosaltres ens agraden, sinó pels camins que Ell vulgui: *Facis la vostra voluntat*. En què quedem, som o no som cristians?

Jesús té la paraula altre cop, ni mai que la hi prenguéssim: *Ameu els vostres enemics, feu bé als qui us avorreixen. Beneïu els qui us maleeixen i calumniïen; a fi que siguin fills del vostre Pare celestial qui fa eixir el seu sol sobre bons i dolents...*

I pensar que potser nosaltres havíem tingut el pro-

pòsit de penjar-ne una dotzena triant els més rabiosos! Si que anàvem fora d'osques amb la nostra tàctica. ¿És que ens costarà d'estimar els enemics? És que *si estimeu només els qui us estimen, quina recompensa tindreu?*... Això també ho fan els gentils. També és de Jesús la resposta. I ja tenim l'amor per arma segona els qui volem lluitar per Jesucrist, i no certament un amor platònic i purament intern, sinó un amor que ens impulsi a *fer bé als enemics*.

Una vegada més encara: *Els camps a punt de segar, són molts; però els treballadors, pocs*. Com quedaran els nostres camps sense treballadors i quantes de collites es perdran per manca d'obriers! I tots, tots els catòlics ens hem de constituir en obrers de l'Església per suplir els que manquin. Tots hem de trobar algun camp per al nostre apostolat a les ordres dels bisbes i del Sant Pare. No ens hi podem pas adormir, i caldrà que s'estableixi alguna gran organització que ens desperti i ens mobilitzi i ens reclami la prestació personal i la bossa; la prestació personal, no a tall d'entreteniment, sinó de jornal; la bossa, no a tall d'almoïna de bacina, sinó de contribució feta obligatòria per la consciència del deure.

Amb l'oració, amb la caritat i amb l'acció, no pas amb paraules, lamentacions i enrabiades, pararem el cop, prepararem la restauració i obligarem la Divina Providència a posar-se de la nostra banda i a retractar la sentència que contra les nostres culpes sembla que sigui fulminada.

La calúmnia en els quioscos

PER JOSEP MIQUEL I MACAYA

Tot ciutadà de Barcelona — ciutat en la qual els quioscos abunden més que en les restants de Catalunya — ha de sofrir, quan entreté l'esguard per mant quiosc, una vergonya i una rojor a la cara que després crema les entranyes.

Entre la multitud de revistes d'aire pervers, revistes de *music-hall*, sicalíptiques, ara ve a afegir-s'hi la revista calumniadora. Són les revistes que *atraquen*, que *atraquen* la consciència dels jovenets, dels grans, dels homes i de les dones. Allí estan vint-i-quatre hores cada dia gitant verí, metzines, de les més cruels i de resultats més gràvids: els de la calúmnia. Mai com ara, dins el mercat de la premsa i de les revistes, no s'havia vist un descens, per bé que semblantment literari, de cert sector de premsa i de revistes barates cap a les insolències més grans i les calúmnies més vergonyoses.

El blanc ja us el podeu pensar: les coses sagrades. I elles, si abans eren bastant exemptes de les ironies humanes, ara són barrejades amb aquelles revistes d'un to sensual, sicalíptic. Ai, Déu meu! El cor humà de l'escriptor, del periodista, del revister plamfetaire, quan en els moments actuals de llibertat són moments de pensar de fer un bon ús d'ella, s'entreté volenter a malmetre-la, a malversar-la i a barrejar aquelles indecències d'abans amb les coses sagrades de sempre. I heus ací un mal, un gos rabios desfermat que en tot quiosc barceloní està amatent

a abordar el pacífic i cristià vianant: el jove, la noia, l'infant, l'adult.

Es val de la calúmnia perquè Voltaire ja deia que després d'haver un hom calunniat i volent reparar el mal, quelcom queda. I la calúmnia és tots els dies, ahir, avui, demà, en molts diaris, en moltes revistes, i són les coses sagrades, el Crist, la Verge, els sants, els ministres de l'Església, les monges, els catòlics, qui es veuen enllordats de totes les bravades humanes que pugen de les cavernes de l'infern.

Jo no sé quin concepte tenen de la llibertat tots aquests escriptors, ninotaires, dibuixants, per tal d'emprar-la a fer el mal, a mentir calunniant, a prostituir els bons costums, ja no dic cristians, sinó aquells costums que la sola raó advoca i advera com a una necessitat en la vida si no volem fer del món un ludibri i un antre de fang pestilencial.

La calúmnia gitada públicament, gràficament, en cada quiosc, calúmnia llançada al vol, ha d'arrencar del fons de les consciències rectes, l'ús i el judici del bon viure. Doncs cal protestar, cal ofegar-la.

Cal deixar de banda els personalismes, i treballar conjuntament pel triomf dels ideals que haurien d'ésser l'aglutinant que ens ha d'unir a tots.

Estàtua del Crist-Rei, obra del R. P. M. Bernard
(De *L'Année Missionnaire*, 1931)

Capità i Bandera

PER R. RUCABADO

*En treuen el bon Jesús — tot cobert amb un vel negre.
Aquí és nostre capità — aquí és nostra bandera.*

De l'antiga cançó catalana.

Ecce rex vester.

Evangelí de Sant Joan, 19, 14.

Escau que al fort de la batalla s'aixequin els ulls al cabdill. Inútil lluita, altrament, si no se sap per qui es lluita. Rei crucificat, clavat ara amb claus novells i amb corona de puntes reforçades, rajant-li nova sang i sentint la seva cara noves bufetades i les seves orelles insults de fresc i escarnots inèdits. Si guin per Ell els nostres esguards al moment en què les hostilitats són represes, que la frontera és forçada i que l'enemic irrumpeix amb cridòria i tumult, envaint-nos la casa i la pàtria.

L'adhesió personal al Crist és la clau i la solució de tots els problemes. I goso a pensar que en l'oblit personal del Crist, oblidat àdhuc de molts defensors de l'ordre social, hi ha el pecat de responsabilitat més feixuga. És la manca de fe l'explicació de tanta fallida, de tanta inèrcia, de tanta ineficàcia, perquè heu dit Vós, que sense Vós, res no podríem. I no pocs són els qui han volgut restaurar l'ordre cristià sense comptar amb l'ajuda personal de Crist.

Que us cerquessim a Vós i la vostra justícia abans que tota altra cosa. Vet ací la lliçó i la norma ben clares i precises; però, Senyor, quants i quants us

han desobeït, cercant expressament les restants coses, i perden totes aquestes restants coses, i perden-vos a Vós i la vostra justícia, per torna. Dels vostres enemics, dels qui públicament us blasfemaven, han volgut rebre i acceptar la justícia, la llibertat, la dignitat, l'organització, les puges de jornals, les condicions del treball, tot i sabent que a cada avantatge que dels blasfems acceptàvem, creixia el poder social de la Blasfèmia, i s'enfonsava un graó més la influència social de Crist. I de mica en mica, ofici darrera ofici, estament darrera estament, professió darrera professió, inscrites sota de l'Únic puny de ferro de l'Anarquisme, es va complint una divisa tètrica, *instaurare omnia in Satana*.

Vós sou el dolç sobirà, però no volen sobiranes ni dolçors. No volen jerarquies ni pietats. Refusen lluitar per Vós, lluitar per la pau, i s'abraonen a la lluita per la lluita, a la lluita eterna sense fi, a la lluita en interès del diable.

Vós el rei dels pobres, que estimeu els pobres, que són imatge vostra. Però ells no volen pobres, sinó rebels; ells volen pobres amb ira i amb pistola, que ja no són tals pobres. Ells persegueixen els pobres i els neguen la llibertat i els drets de persona, i odien, cremen i expulsen els qui fan vot de pobresa i d'estimar els pobres, perquè també ells endevinen en els pobres la vostra imatge. I no volen compassions ni

misericòrdies, sinó lluita, lluita sense fi ni finalitat, com les bèsties, lluita cruel per instint. Lluitar i fruir, també com bèsties: lluita i voluptat.

Neguen als pobres fins la religió, i no els donen ni el dret de creure en Vós i d'estimar-vos. Es fiquen a dins de l'ànima dels pobres, i us persegueixen a Vós allí dintre. Us volen treure del fons del cor i de l'esperit dels pobres. Primer admeten el Crist interior però després ja ni el Crist interior toleren. Jamai persecució tan greu contra els pobres no havia vist la terra; jamai esclavitud tan negra i bàrbara, no deixant, ni consentit, consolació ni esperança als desgraciats.

Neguen la vostra caritat i el vostre amor, i d'Amor i de Caritat no en volen ni la paraula ni la idea. Lluita i solidaritat, són els sentiments d'ells: solidaritat que és la subjecció violenta a les oligarquies destructores, i essent la violència el seu alè, veiem que lluiten i es destrocen els solidaris i uns als altres es combaten a mort. Que us neguin els rics orgullosos, els poderosos ubriacs, els governants cesaristes, l'Estat, els capitalistes, els marxants i els negociant, "que ja han rebut llur paga", és cosa prevista. Però voler que siguin els pobres mateixos els qui us neguin i us reneguin, només Llucifer ho inspira. Veuen que Vós sou el pare dels pobres i l'amic, i això ells no ho consenten, i el seu goig és portar la massa entera dels pobres, tota sencera al Diable.

Després dels pobres voldran prendre els infants, tota la infantesa engrapada amb mà única, també per a oferir-la a l'Anticrist. Allunyar-la de la vostra presència i tallar el camí de Vós. Treure-us de llur vista i de llur coneixença, i portar les animetes al forn de Moloc, ressuscitant en esperit l'antiga idolatria horrible dels asiàtics.

Tampoc no volen que sigueu el rei de les famílies, i aquí amb sanya especial volen treure-us de sota els peus la terra on posar-los. No volen pare ni mare, ni espòs ni esposa, o bé la menor quantitat i qualitat possible d'aquests honors i obligacions. I es reparteixen ells la totalitat del vostre domini: ni Estat, ni escola, ni família, ni institucions, ni lleis, ni convents, ni amb prou feines esglésies: de tot us treuen, i tot us ho treuen perquè altra vegada no tingueu, Senyor, on reposar la testa.

Per això és que avui, en aquesta nova batalla que hem perdut, i tantes que n'heu perdut Vós que sou el Vencedor final de la guerra, o tantes que ens pensem, i que ells es pensen que heu perdut, us retém, oh Crist, una salutació militar. L'espasa al front i els ulls en l'aire, per tal que ens doneu, ara més que mai, la vostra llum i la vostra disciplina.

No ens basta el Crist interior, aquell Crist relegat i arreconat allà on no el vegin ni el sentin de fora. Sou rei, i des de la fusta de la creu, Déu regna. La creu és per a ésser aixecada, i amb corona de punxes o de gemmes radiants sou per a ésser elevat i exaltat, com bandera. I el vostre domini és públic, sobre la societat, i no passarem per menys. El regnat del Crist és i ha d'ésser públic.

Per damunt dels reis i per damunt dels presidents i per damunt de les Corts constituents. La corona dels reis i emperadors aguanta la vostra creu, però la brodarem també amb or fi sobre la gorra frígia de la República. I quatre creus plantarem sobre les quatre torres de la corona mural.

I que vingui el vostre Sant Regne, aquí en la terra, i després en el Cel. El vostre regne, que ens donareu gratis. Gràcia generosa del vostre amor als homes. Què pesen, en total, ni que representen els patiments, els dolors i catàstrofes d'uns quants anys de la vida en la terra, contra el temps sense temps, l'eternitat infinita sense nombre ni mesura? Si un moment d'alegria en el món ja ens fa oblidar tanta pena interior, què valdran tants sofriments i llàgrimes de la terra, davant l'expansió mai més eclipsada, sempre més vencedora, de la vostra glòria i de la vostra justícia?

Pregustacions de pau i de bellesa, espurnes de felicitat i d'esperança, bé les prodiga la vostra amantent Providència. Per què no les recullen, com manà cèli, tants cors assedegats? Ai! estimen la ira i la mort, i amen ja en aquest món el plor rabiós i el petar de les dents, amen el regne de l'abisme que els tempta i els atreu amb vertigen xuclador.

Doneu-nos, o Capità del nostres cors i Bandera de les nostres ànimes, doneu-nos la vostra militar disciplina. L'obediència que fa miracles, l'obediència humil, obscura i abnegada que lubrifica i endolceix el món, que fa viure amb consol, patir amb fruit i fa rodar les duríssimes màquines de la vida dins l'oli silent de la pau.

Deixeu-nos obeir. El dret d'obeir, el vot d'obeir. Vet aci la causa de l'odi i la fúria roenta. Ve d'aquest vot d'obediència tota l'exasperació dels fills de Satanàs. I així, oh Crist, davant la Vostra Presència Reial Crucificada, desfilaré avui en gran columna d'homenatge i jurarem de cor la Vostra Bandera. Gran rendició d'armes i d'instruments: espases, plomes, eines de treball, martells i falçs, màquines de pau i de guerra, trens, telèfons, ràdio-estacions, motonaus, avions i tractors, i tot invent de l'home, que és invent vostre, perquè Vós heu inventat l'home i li heu donat gratis l'esperit d'invençió. A Vós obeirà l'home i la humanitat, i aquest és el gran triomf que Us prepareu i la delícia exquisida que als amics vostres espera, que havent Vós creat l'home lliure, la lliure llibertat humana es retrà a Vós tota sencera un dia, i aquell serà el vostre Regne gloriós, etern, indeficient.

Somriguem, doncs, patint en la creu vostra, pressentint la victòria final. Aquell somriure greu de la vostra gràcia, que jamai no ens deixi de fer-nos companyia: sense la vostra gràcia no som res i defalleix tota virtut. Doneu-vos la gran virtut militar del servir. Obedients com Vós, oh Exemple d'obediència, obedient fins a la mort en creu. Cap comparança més noble que la servitud i grandesa militar; cap noblesa més santa que la servitud i grandesa cristianes.

COL·LECCIÓ ROSELLES

VOLUM III

FABIOLA

La cèlebre novel·la històrica del Card. Wiseman

Adaptació catalana de

JOAN PUNTÍ I COLLELL, Prév.

400 pàgines de lectura delitosa i edificant.

Enquadernat amb coberta en colors.

Preu: 3,50 Ptes.

La futura (?) Constitució

Una Constitució ha d'ésser un text breu, senzill, en el qual s'especifiquin els drets i els deures fonamentals de la ciutadania i l'organització dels Poders de l'Estat.

Com més senzilla és una Constitució, millor es troba a l'abast de tothom i és més fàcil d'ésser compresa i complida per tots, savis i ignorants, senzills i enlairats.

¿I com és en aquest punt el projecte que ara estan convertint en llei les nostres Corts Constituents? És precisament tot el contrari d'això. És un text complicat, ple de contradiccions, farcit d'insinuacions de tota mena i fill de transaccions múltiples en virtut de les quals es diu el que no es vol dir i es deixa endevinar allò que seria perillós de dir-ho massa clar.

Qui interpreti el contingut de l'article referent a la propietat (article 37) per exemple, bon jurista haurà d'ésser. Més encara, haurà d'ésser gairebé un endevinaire.

* * *

A més a més, els preceptes d'una Constitució han d'ésser preceptes, no recomanacions. Tota llei que no es pot complir o no es fa complir, és una llei pertorbadora, que obra en desprestigi del mateix legislador i de l'autoritat.

I en la futura Constitució hi ha textos com aquest: "El treball és un deure social", ço que vol dir que no es pot fer complir jurídicament. És a dir, la reproducció d'allò de la Constitució de Càdiz: "Los españoles serán benéficos y honrados." que va fer riure tant a tothom.

No estem en una República de *trabajadores*? Doncs, a treballar tothom. Però que el treball sigui un deure jurídic, no social solament; és a dir, un deure exigible, no pas una recomanació.

* * *

Cal fixar-se bé, així mateix, que una Constitució ha de servir per a *constituir* políticament un poble. I la constitució d'un poble no es porta a cap sinó creant les institucions corresponents, no negant-les.

I la Constitució que suara elaboren les Corts és una negació de tot. Negació de la família mitjançant el divorci (divorci que es pot obtenir només que amb l'acord de marit i muller, sense causa justificada, com a Rússia). Negació de la propietat, ja que aquesta es collectivitza i solament per excepció es respecta la propietat privada; ja mai com un dret, sinó solament com a tolerància per la raó de la utilitat que pot portar al país. Negació de la llibertat, ja que a determinats ciutadans els resta prohibit d'associar-se, ensenyar, etc. Negació de la religió, puix l'Estat no té religió (i així es diu en el text, quan no hi havia necessitat més que de no anomenar-la). Negació dels drets mínims de ciutadania als religiosos i als catòlics, etc.

És a dir, que la Constitució es limita a una sèrie de negacions. I ¿com por ésser instrument de dret

una cosa merament negativa? ¿No és veritat que pel sol fet d'anar fent negacions ja dona per suposat que les realitats que nega les vol treure d'Espanya, ço que vol dir que hi existeixen, constituint altres tantes realitats?

* * *

De la religió no n'han pogut prescindir, per exemple, amb tot i el desig d'anorrear-la, de trepitjar-la, de bescantar-la, de matar-la.

I és tant el que pesa la religió, que tot i teint-ne prou de *no nomenar-la* (i així l'Estat restava pràcticament ateu i laic) han hagut de posar-hi un precepte que diu que l'Estat no té religió. És a dir, han establert el signe de la Creu enmig del text constitucional. Es compleix un cop més la paraula de l'Evangeli dient que el món es dividirà entre els amics de la Creu i els seus adversaris.

La Creu hi és negada en la Constitució; però hi és.

Per activa o per passiva han hagut, doncs, de tractar de religió, i no han pogut sostreure's a la seva realitat. La Constitució, doncs, no és laica com la volien; és antireligiosa.

* * *

El divorci s'hi estableix i fins s'hi regula en el text constitucional. Cap Constitució no l'estableix el divorci. Arreu del món és deixat, com es lògic, per a les lleis civils que regulen el matrimoni.

Aquí, no. L'esperit revoltat dels nostres *sans-culots* no passava per menys que per establir-ho en la pròpia Constitució.

I han fet més encara: han tret del matrimoni tot l'aspecte d'institució de Dret públic, per a deixar-lo com un senzill contracte privat, contracte que es pot rompre amb el senzill consentiment dels esposos.

També aquí ha fracassat el laïcisme dels pobres esquerrans. Ells volien el matrimoni com un senzill contracte privat. I és clar que així n'hi havia prou regulant-lo dins els contractes, en el Codi Civil o en una llei especial. Des del moment que l'han plaçat en la Constitució han començat per reconèixer que el matrimoni és quelcom distint dels altres contractes; és una institució de dret públic, vulguin o no els socialistes.

Altra contradicció, doncs, que ha imposat la realitat als flamants i enverinats legisladors.

Cap altra legislació del món (excepte la russa) permet dissoldre el matrimoni amb el senzill consentiment dels casats; totes exigeixen que les causes tinguin un fonament. Només la Constitució espanyola permetrà de trencar el vincle per la sola voluntat dels casats.

Van baixant cap al nivell dels gossos.

* * *

Darrerament, l'afer constitucional ha tingut, per als catòlics, una admirable solució. La que han donat

les minories basco-navarresa i agrària amb la seva retirada del Parlament.

Així resulta que els catòlics no tenim cap complilitat — per activa ni per passiva — en aquest dissortat text constitucional. No és aquesta la nostra Constitució. Mai no ho hauria estat. Però així demostrem pràcticament que en restem a fora del tot.

Les retirades no acostumen a ésser una bona arma política. Però en aquest cas, sobre estar més que justificada, entenem que és un bon servei a les realitats

nacionals, ja que restem tots els catòlics al marge d'una Constitució que únicament ha estat dictada en contra de nosaltres.

No en volem saber res. Les nostres lleis resten intactes. Cal que propugnem des d'ara per una nova Constitució liberal, democràtica, en la qual puguem viure tots.

En la que s'està forjant per les Constituents, els catòlics no hi podem viure. Per tant, val més no tenir-hi complicitat, ni externa tan sols.

L'escola única

Com l'entén el Sr. Ministre

Entre bons companys de magisteri es diu que el Sr. Ministre d'Instrucció Pública de la República Espanyola ha promès venir a Barcelona per a donar una conferència explicant el que ell entén per escola única. Aquesta conferència és esperada per veure si així hom podrà comprendre l'abast que el Sr. Domingo dona a aquestes paraules, cosa fins ara difícil d'aconseguir, més ben dit, impossible.

Nosaltres, però, no esperem pas treure'n l'aigua clara. Les dades que ja tenim de les conferències donades pel Sr. Ministre a altres ciutats de Catalunya en les quals ell ha parlat d'ensenyament, no ha deixat pas entreveure que ell mateix en tingués un concepte clar i concret o, almenys, confessable. Ben al contrari; apareixen manifestes contradiccions i incongruències en totes elles i entre les paraules del Ministre i la seva actuació.

No l'hem vist a Igualada fer l'elogi de l'escola única precisament en ocasió de les festes de les escoles de l'Ateneu que són l'antitesi vivent de l'escola única?

Era manera justa de felicitar l'Ateneu, de fer l'elogi de les seves escoles, de manifestar la seva admiració, dir — puix aquest fou el sentit de totes les seves paraules — que ell era contrari de l'existència d'aquelles escoles, que si ell hagués estat abans ministre, no les hauria deixat fundar, i que si podia realitzar els seus propòsits, les faria tancar, puix únicament l'Estat pot fundar i sostenir escoles i no els Ateneus i altres entitats o corporacions?

Aquesta reflexió, que no va passar desapercebuda als qui l'escoltaren, fou la causa del refredament de les simpaties pel Ministre, que hom esperava parlés d'altra manera, i que féu pensar als seus oients o que no sabia ben bé l'origen i funcionament de les escoles a les quals amb unes paraules lloava i amb altres negava el dret d'existència, o bé que feia l'elogi de l'escola única que no fos única.

Aquesta manifesta contradicció, que si la Ràdio i la Premsa no ens haguessin fet conèixer creuríem invenció d'algun humorista maliciós desitjós de deixar en ridícul el Sr. Ministre, és prou per si sola per a fer dubtar amb ple fonament de la sinceritat de les paraules del Sr. Domingo en parlar de l'escola única o bé de la claredat de les seves idees, o bé de la seva fermesa de conviccions per a defensar-la.

Error, ben impropri d'un senyor Ministre de Pública Instrucció, és voler-nos presentar l'escola

única com novetat del segle xx, com ideal de les democràcies i triomf de la llibertat.

L'escola única, sense citar altres fets, fou el cavall de batalla a les Corts de França l'any 1844 — fa per tant 87 anys — regnant Lluís Felip, defensada a ultrança per Guizot, Cousin, Villemain i altres *germans* atíats per l'odi que tenien a les ordes religioses que s'oposaren al cesarisme absolutista que ells defensaven.

Referent a les nacions democràtiques no n'hi ha cap que tingui establerta l'escola única, que actualment existeix solament a Rússia. Ben al contrari: com més democràtica, més llibertat d'ensenyança, amb subvenció a totes les escoles particulars segons el nombre d'alumnes.

No solament entre els elements, diguem-ne professionals, sinó fins entre el poble, hom ha comprès l'antidemocràtic i contrari a l'expandiment cultural que és la supressió de les ensenyances no oficials, i s'ha volgut esborrar aquest mal regust identificant l'escola única amb l'escola gratuïta. Temps perdut. A Espanya tenim ja una escola única: les escoles superiors, les Universitats. Unicament l'Estat en pot fundar i sostenir, i qui dirà que sigui gratuïta la carrera d'advocat, de metge, etc.?

Escola única no vol dir escola gratuïta, com tampoc no és cap ideal pedagògic ni democràtic.

Què és, doncs, l'escola única? Què entén el senyor Ministre per escola única?

Esperem que ell mateix ens ho digui i procurem copsar-li ben bé les paraules; ara, que si poguéssim triar, preferiria que ens ho digués el senyor Llopis, Director General d'Ensenyament, ministre... sense cartera i el qual en realitat dictarà sempre l'última paraula encara que la digui don Marcellí Domingo.

OBRA INTERESSANTÍSSIMA

L'ànima de Santa Teresa de Jesús Infant

pel

P. Ignasi Casanovas, S. J.

Foment de Pietat

El Calvari de la vida

PER VALENTÍ MARTÍ

Anguniosa és la situació creada pel nou estat de coses a Espanya; les ires més virulents s'han desfermat contra la Santa Església i les seves institucions. Engrillonada la llibertat, de què tant es vanen els homes dels nostres dies, es pretén reduir l'Església a un estat de precari servilisme.

El fonament de tantes malvestats és l'allunyament de Déu, el girar les espatlles a Déu, el nostre origen i el nostre fi; i tornar l'esguard vers la terra, amb frisança de trobar-hi la solució dels destins humans. No; aquest retrocés que ho és no solament en l'ordre religiós, sinó àdhuc en l'ordre de la civilització, no pot prosperar! L'orientació de l'home vers el seu últim fi així com l'economia de la convivència humana es redrecen contra aquesta mutilació religiosa i humana, feta sense cap consideració als eterns principis que són imprescriptibles, i deixant de banda les imperioses exigències d'una civilització universalment acceptada.

El torb congriat contra l'Església i contra la llibertat de consciència, és un atemptat als més elementals principis d'humana convivència i de respecte a les lleis naturals.

Amb quin dret es pretén fiscalitzar, oi més impedir, a les Ordes religioses l'exercici de la seva missió enaltidora de les intel·ligències, desenrotllada en l'ensenyament? Amb quina aparença de justícia es vol monopolitzar l'ensenyança, substituint l'autoritat i els drets paternals (que deriven de Déu i de la mateixa natura), pels drets suposats de l'Estat? Els infants i juvenets que han d'ésser educats, de qui són? Són dels pares o bé de l'Estat? Si els pares, doncs, han de tenir cura del sosteniment de llurs fills, de procurar-los un esdevenidor; si han de vetllar per la moralitat llur i barrar l'entrada al cor juvenívol a tot aire de corrupció, per quina raó els drets paternals resten anul·lats en tractar-se de procurar l'educació, la formació de l'esperit?

Els fills són primordialment dels pares, en deures i en drets, i han de procurar-los instrucció i educació amb subjecció a les lleis divines i a les exigències de la naturalesa, sense que un poder estatal pugui forçar els pares a confiar la formació de l'esperit de llurs fills a determinats pedagogs.

Però l'atemptat és encara més inversemblant. Es pretén que els pares catòlics vinguin obligats a portar llurs fills a mestres laics, irreligiosos i descreguts, entaulant així una contraposició constant entre els consells i educació familiar i els ensenyaments del mestre.

Es dirà que l'escola oficial serà *neutra*, indiferent respecte a les idees religioses. Però, ¿és que hi ha cap pedagogia que sigui veritablement neutra? La pedagogia, especialment en els infants, o és nulla o exerceix una influència d'autoritat en l'ànima juvenívol. Per ventura l'infant penetra la raó de tot allò que se li ensenya? Tots veiem com sovint la seva afirmació o negació és solament controlada per l'autoritat del pedagog.

A més, no és possible l'ensenyança neutra. Què respondrà el mestre laic als requeriments de les intel·ligències juvenívoles que comencen d'entreveure

els problemes essencials de la vida: el nostre origen, el nostre destí, la norma de la moralitat dels actes, el per què de la il·licitud de certes accions? Què respondrà el mestre laic en ésser preguntat sobre els misteris de la fe (Déu, Jesucrist, la Verge Mare), sobre les festivitats o solemnitats que afecten l'ànima popular. (El per què de les funcions eucarístiques, de les pregàries que la mare li fa resar)? Com posarà fi el mestre laic a les discussions sovint repetides entre infants sobre si és veritat que tenim un esperit immortal o no, si hi ha cel i infern, si són veritat les afirmacions rebudes en el clos familiar, o bé tenen raó els nous profetes que anuncien que es va a acabar amb la religió, que Déu ha d'ésser descartat de la convivència humana?

L'escola laica raonablement ha d'ésser, i de fet sempre ha estat irreligiosa i atea. L'educació no pot ésser neutra: no pot defugir la resposta al neguit que produeixen en l'ànima infantívol els problemes del nostre origen i del nostre destí, la veritat dels misteris posats en acció en les funcions litúrgiques a què assisteixen els infants, i aquest neguit és augmentat per les contradiccions dels incrèduls... Tot això exigeix del pedagog una resposta precisa: ha d'afirmar o ha de negar.

Podria encara insistir algú: El mestre laic sempre té el subterfugi de dir que aquestes qüestions no poden ésser tractades a la classe. Però, amb aquesta resposta evasiva és impossible de satisfer la curiositat de l'infant que vol saber l'explicació d'allò que el tortura. Dirà algun altre: El mestre pot dir que totes les creences són igualment respectables, i que els infants s'adhereixin a la que més els plagui quan siguin majors. Però, no és això definir en matèria religiosa? No és afirmar que la religió fundada per Crist no és obligatòria sota pena de condemnaació; i posar-la així, com una teoria discutible, subjecta als capricis dels homes, sempre variables?

Hi ha un altre atemptat directament promulgat en la nova Constitució: la dissolució de la Companyia de Jesús. En els nostres temps, en què les Constitucions més diverses de pobles divergents en forma de govern i en orientacions socials, hi és proclamada la llibertat de confessions, amb quin pretext es vol dissoldre la Companyia de Jesús? Que es concretin els càrrecs que se li puguin fer, siguin individuals o col·lectius, que es provin en tribunal competent i que es diguin els motius pels quals es fonamenta la sentència.

La idea que un ciutadà no pot ésser molest per les seves creences, siguin les que es vulguin, ha entrat al cos de dret universalment acceptat. La mesura d'excepció feta a Espanya contra la Companyia de Jesús és no solament antijurídica, sinó antinatural.

A més, en la forma en què ve decretada la dissolució, hi ha el més afrontós greuge als sentiments catòlics. Es declaren dissoltes les Ordes religioses que, ultra els tres Vots canònics, facin un quart vot d'obediència a un poder que no sigui el de l'Estat. Amb aquesta frase velada són compresos els jesuïtes. Quina honor més gran se'ls podia fer? És que ha esde-

vingut delictiu en cap país civilitzat l'obeir el Sant Pare? No estem tots els catòlics compenetrats amb la voluntat pontificia, venerant el Successor de Pere com l'autèntic representant de Jesucrist? (1). Tots els religiosos, oi més, tots els catòlics, volem viure sota l'obediència més sincera i filial del Vicari de Crist, Mestre infallible de la veritat i guiatge perenne concedit per Déu a la humanitat viadora vers els eterns destins.

Si fins ara havíem estimat els religiosos de la Com-

(1) Vegeu l'article del Dr. Cardó publicat a *El Matí*, del dia 15 d'octubre.

panyia de Jesús per l'assenyament i provada eficàcia amb què treballen en la difusió del regne de Déu en la terra, des d'ara els hem de venerar com herois perseguits per la més noble causa: l'adhesió més ferma, constatada amb vot, a la Seu de Pere.

Però, la turbonada passarà. *No prevaldran les portes de l'infern contra l'Església*, digué Jesucrist. Als catòlics, entretant, s'imposa una invicta fermesa en la fe, una observança més exacta en el compliment dels nostres deures religiosos i cívics, i la confiança impertorbable en Jesús qui digué: *Confieu: jo he vençut el món*.

La veritat sobre Manàgua

PER LLUÍS FÀBREGA I AMAT

Si un fet extraordinari es produeix en circumstàncies especials i determinades, coincidint en el moment precís en què s'executen actes determinats, tanmateix mereix fixar l'atenció i deduir-ne les conseqüències que calgui.

No n'hi ha prou amb voler explicar els fets per la via natural, ni tan sols amb l'auxili de la ciència.

Per als que tenim la sort de creure en Déu i en els seus designis, els fets extraordinaris que la ciència no ens podria explicar amb prou eloqüència ni el ver sentit de la lògica, ens afirmen més i més en les creences, fent-nos veure d'una manera clara que Déu és just, i que ningú no es burlarà impunement d'Ell.

I no anem pas a contar uns fets esdevinguts en temps llunyans ni de l'Edat Mitjana, car ens referim, precisament, a la catàstrofe sobrevinguda a la capital de Nicaràgua el passat Dimarts Sant, i que ningú no havia deixat de llegir amb horror i espant.

La capital de Nicaràgua, que prenia aspectes de ciutat moderna voltada de belleses naturals, canvià el seu aspecte encisador en un conglomerat horrible i espantós, ostentant el pes de la maledicció divina, i, més o menys, a les deu i minuts del Dimarts Sant, en sis segons tan sols, un seisme reduí la ciutat en un pilot de ruïnes, i el foc acabà de completar l'obra de destrucció i violència.

És digne d'esmentar el fet de què, si bé les esglésies quedaren destruïdes per la violència del moviment, el foc no arribà a cap d'elles.

Per a fer més horrible la desgràcia, quadrilles de lladres armats amb punyals, es dedicaren al saqueig més desenfrenat.

Moltes famílies riques es veieren reduïdes a la més gran misèria, sense tenir roba per a canviar-se. La majoria dels habitants de Manàgua han volgut reconèixer en tot el que passà el càstig de la Divina Justícia.

Manàgua era una ciutat completament desmoralitzada, que eclipsava Sodoma i Gemorsa.

Els fills naturals assolien l'horrible proporció del 80 per cent.

Es treballava descaradament en els dies festius.

L'embriaguesa era una cosa generalitzada.

La immoralitat s'havia infiltrat en totes les classes socials.

—El més selecte de la societat (selecte en el sentit que es comprèn ara), organitzà un ball de disfresses el primer diumenge de Quaresma. A la nit del dissabte de Rams es celebraren tres balls, un amb vestit de bany a la terrassa, on hi havia una piscina. S'havia publicat per la premsa el programa de les festes que se celebrarien en el Balneari de Casare: balls, comèdies, sainets, disfresses, i, per a complement de la profanació dels dies Sants, anunciaren un ball en vestit de bany per a la nit del Divendres Sant.

En va havien protestat els catòlics i el capellà de Sant Antoni, fent avinent els càstigs amb què Déu havia colpit els profanadors de la Martinica, Messina i Cartago, fent-los reflexions sobre el foc que feia tres dies que consumia llurs millors hisendes de cafè, que era el càstig ben merescut del primer ball escandalós i vergonyós de Quaresma.

Però no desistiren de llur empresa.

Déu els donà la resposta més clara.

Havia començat, ja, el programa, el matí del Dimarts Sant; els homes vestits de dones i les dones d'home ballaven amb la major gatzara quan sobrevingué la catàstrofe.

És impossible calcular el nombre de víctimes; en els mercats moriren més de 800 persones de la manera més horrible, calcinats per les flames sense poder trobar la porta de sortida, car estaven voltats per les runes dels edificis.

La Penitenciària (presó), quedà destruïda del tot, sepultant més de dos cents reus; igual sort tingué l'Hospital General on moriren nombrosíssims asiats. El Secretari d'Instrucció Pública que arrencà del Ministeri la imatge del Sagrat Cor de Jesús i féu la guerra que pogué als col·legis de religiosos, fou esclafat per una biga mentre prenia un bany.

En l'hora de l'extermi i del dolor, els capellans eren sol·licitats per tal que donessin l'absolució als que morien en grans turments.

Sofrí poc el Col·legi dels Germans de les Escoles Cristianes, que serví d'aixopluc a tots els que pogueren encabir-s'hi, i el seu edifici, que era el més gran

de la Ciutat, serví de rebost per a totes les provisions de socors que arribaven de tots indrets, i que es distribuïen amb la més gran equitat, lloada per tots.

Per als nostres volterians i els de totes latituds, que sempre tenen la rialleta mefistofèlica de burleta, segurament que el fet en si, no els dirà res, però, els seus correligionaris de Manàgua, que no pogueren acabar de celebrar el seu programa infernal de Setmana Santa, demanaven, plorant, i amb els ulls d'horror i espant, que acudissin de pressa els capellans a donar-los l'absolució.

Som molts els que recordem la catàstrofe de les Illes Martiniques.

La destrucció de Manàgua succeí en l'any que corre. No recordem fets de l'any de la picor, sinó d'ara, d'ara mateix.

Déu té una maça que pega i no amenaça.

En els temps bíblics castigà els pecats dels homes, i, sobretot, els pecats d'escàndol.

Ara també castiga.

Els que voldrien que no hi hagués Déu, tampoc no voldrien que hi hagués càstigs, però hi ha un Déu justicier, i rebran càstig els qui el mereixin.

La voluntat de Déu no es podrà anul·lar pel voler dels homes superbs. L'ordre de l'Univers no es deturarà pas per la carrincloneria emfàtica dels petits *llucifers*.

Fem el possible, catòlics, de no merèixer jamai el càstig del foc i la destrucció, en aquesta vall de llàgrimes, i preguem sempre al Senyor perquè aplaqui la seva ira i perdoni els seus enemics.

Fem conèixer aquests fets als enemics de la Religió de Crist, perquè esmenin llur conducta i puguin lliurar-se dels càstigs de la Justícia Divina.

Lima, 27 d'agost de 1931

Del món del treball

La guerra civil obrera

Mai com ara han estat els temps més propicis per a les propagandes obreristes. La U. G. T., protegida pel Govern socialista que patim, i la C. N. T., convertida en àrbitre de la política de Catalunya i tenint Macià i en Companys a les seves ordres, es troben en situació de donar via lliure a les seves expansions proselitistes. Les topades, naturalment, es produeixen sovint, preparant la gran topada...

Els dos bàndols, que tenen gent molt llesta als seus fronts respectius, comprenent i tenint la transcendental importància i la força ingent d'aquesta topada, la van retardant mentre arriba l'ocasió propícia per a produir-la.

Les forces estan massa equilibrades per a poder esperar una solució, diguem-ne de pau, o de suau liquidació. I hom pensa, i tremola de pensar que fóra d'Espanya el dia en què qualsevol dels dos bàndols dominés l'altre, o els dos s'unissin. Què i qui podria resistir la impetuositat del triomfador?

Aquells que creuen que el Comunisme o el Sovietisme, són impossibles a Espanya, de segur que no han estudiat bé aquest problema. El Comunisme té ara al seu favor la propaganda sense cap trava; la llibertat d'acció escassament vigilada; els diners russos més efectius que mai; els intel·lectuals "snobs" al seu costat; la misèria creixent; governs fluixos; autoritats incapaces; l'ambient públic, la descristianització del poble; homes que el promouen com el Ministre d'Instrucció Pública, que és el primer i més terrible comunista d'Espanya; Ajuntaments a milers començant pels de Barcelona i Madrid... ai d'Espanya, si no es dóna compte del perill a temps i no reacciona prompte!

I si la maçoneria, a les ordres de la qual estan el Govern i les Corts que patim, no fos essencialment burgesa i, per tant, no estigués percatada de les conseqüències del triomf comunista, ja la Rússia del Sur fóra un fet.

Pobres dels nostres obrers el dia que això sigui, i pobres de tots!

El control obrer

Teòricament i, sobretot, tal com el pinten els socialistes, és molt simpàtic i fins "científic" el control obrer en totes les empreses que valguin la pena. De moment, s'aplicarà a les que tinguin més de 50 obrers ocupats.

L'alarma que l'anunci imprudent de la implantació immediata d'aquesta greu reforma ha produït en els mitjans industrials, és ben motivada.

S'ha d'ésser, o haver estat, empresari d'algun negoci seriós, per comprendre i amidar l'abast d'aquesta reforma, donada, a més, la situació actual del món del treball, tan necessitat ara de quietud i de normalitat si no es vol que tot se'n vagi en orris.

Solament en un estat de pau i d'harmonia durables, entre patrons i obrers, pot pensar-se en la seva convivència social econòmica i en llur cooperació en el si dels comuns negocis, i això és obra d'educació, d'experiència. És obra d'anys.

Allí on imprudentment ha volgut implantar-se aquesta reforma, ha fracassat sorollosament. No poden improvisar-se les virtuts i les circumstàncies que són precises per aquest control tan ardu i perillós ensems.

Els socialistes, sota el fantasiós i duríssim imperi dels quals es troba Espanya, no han buscat en aquesta burda maniobra sinó fer-se simpàtics als obrers, enganyant-los.

— Què els donarem — s'han dit els caps del partit socialista, — als obrers, a falta de treball, a falta de pa?

És la seva tàctica de sempre.

Aquest camí els fracassarà com altres vegades. No us els cregueu, treballadors, a aquests polítics de professió. Ells prou gaudeixen de bons sous, però, per a vosaltres, sols tenen bones paraules.

Fets diversos

Ha quedat ultimat el projecte de Contracte del Treball.

— S'han renovat els conflictes del treball al port, un dels episodis més greus de la guerra civil obrera de què parlem sovint.

— Tornen a centenars, de Cuba, els obrers catalans desfeinats.

— La *Gaceta* publica un Decret ordenant les funcions encarregades a la "Caja Nacional contra el 'Paro Forzoso'".

— Les vagues es multipliquen arreu d'Espanya.

— Rebroten en moltes parts els conflictes socials rurals.

El Congrés Regional de la C. N. T., reunit a Barcelona, ha posat de manifest les divisions que minen

els afiliats. Després de dures disputes acordà la representació proporcional per a les votacions de partit, basada en els sufragis obtinguts pels representats, i un vot de censura per al Comité Regional, relatiu a la vaga general última tan mal portada.

— Campalans, tornat de Rússia, conta horrors de la vida obrera, tot i pensant ell en soviètic.

— Es abolida la Medalla del Treball, tot i tractant-se d'una "República de Treballadors".

— Els obrers flequers malden, entre altres coses, per a no treballar de nit.

— És ja notable la reducció de l'atur forçós a Anglaterra; hom ho atribueix al nou règim financer.

— Ha estat publicat el reglament general per a la participació al Congrés Internacional d'Organització Científica, que ha de tenir lloc a Amsterdam el mes de juliol de 1932.

Oficina romànica

(Secció de llengua literària)

CONSULTES

Cons. 61. — Si d'aquest exemple: *S'estimava la casa més que a la dona*, traiem la preposició *a*, resulta: *S'estimava la casa més que la dona*, que sembla voler dir: *S'estimava la casa més ell que la dona*. Com conservarem el primer sentit? — J. R.

Resp. — 1. N'hi ha prou amb vigilar la col·locació de l'adverbi *més*, de forma que resulti clar quins termes es contraposen, o els dos objectes d'*estimar*, que són *la casa* i *la dona* en el primer sentit, o els dos subjectes *ell* i *dona* en el segon. Comparem aquestes construccions:

1. *Més s'estimava la casa que la dona.*
2. *S'estimava més la casa que la dona.*
3. *S'estimava la casa més ell que la dona.*
4. *S'estimava la casa més que la dona.*

En 1 i 2, on els contraposats són *casa* i *dona*, l'adverbi *més* va lluny de tots dos i acostat al verb *estimar*, que té aleshores el sentit de *preferir*. Aquesta col·locació podria semblar poc natural, perquè un hom diria que essent els termes comparats *casa* i *dona*, més hauria d'anar en mig. Però aquesta és la mentalitat del català, diferent en aquest punt, com en molts altres, de la castellana, que posaria *más* justament entre *casa* i *mujer* en la traducció d'aquest exemple: *Amaba a su casa más que a su mujer*. I aquesta mentalitat castellana transparenta en l'exemple proposat pel consultant: *S'estimava la casa més que a la dona*, que en tot cas s'ha d'esmenar traient la preposició *a*, però traspasant de *més* a *més* l'adverbi al costat d'*estimar*, davant o darrera com en 1 i 2.

Deixant l'adverbi *més* després de *casa* la comparació no es fa ja entre *casa* i *dona*, sinó entre el subjecte *ell*, exprés com en 3 o callat com en 4, i *dona*; tenim aleshores el sentit segon.

2. Igual solució és possible quan el verb *estimar* ha d'anar a infinitiu i no pot portar *més* al davant:

1. Arribà a *estimar-se més* la casa que la dona.
2. Arribà a *estimar-se la casa més* ell que la dona.
3. Arribà a *estimar-se la casa més* que la dona.

L'exemple 1 conserva el primer sentit; la comparació és entre *casa* i *dona*, i *més* va, no en mig, sinó davant, i al costat d'*estimar*. En 2 i 3 el sentit és el segon; la comparació es fa entre *ell* (callat en 3) i *dona*, i *més* va darrera de *casa*.

3. Més grossa és la dificultat quan un dels termes de comparació és el relatiu. Però així i tot és possible la distinció de sentits per la col·locació de l'adverbi *més*:

1. S'havia fet una caseta, que *ell* s'estimava *més* que la dona.
2. S'havia fet una caseta que *ell* se l'estimava *més* que la dona.
3. S'havia fet una caseta, que s'estimava *més ell* que la seva dona.
4. S'havia fet una caseta, que se l'estimava *més ell* que la dona.

En 1 i 2 *més* va entre *ell* i *dona*, i això ens diu que la comparació no es fa entre aquests dos termes, sinó entre el relatiu *que* i *dona*. El sentit és, doncs, el primer. En 3 i 4 *més* va davant d'*ell* i de *dona*, que així resulten els comparats, i el sentit és el segon. Però per fer la distinció és necessari sempre posar el pronom *ell*. Hi ha encara altres maneres de posar *més* de relleu els dos sentits:

1. S'havia fet una caseta, que s'estimava *més* que no s'estimava la dona.
2. S'havia fet una caseta, que s'estimava *més* que no se l'estimava la dona.

O canviant la construcció:

1. Tenia una caseta a qui era més afectat que *a* la dona.
2. Tenia una caseta a qui era més afectat que la dona.

O bé encara:

1. Tenia una caseta *més* estimada d'*ell* que no la dona.
2. Tenia una caseta *més* estimada d'*ell* que *de* la dona.

El Secretari de Redacció de l'O R.

Homenatge dels intel·lectuals a Montserrat

Les festes jubilar amb les quals el Monestir de Montserrat celebra enguany el novè Centenari de la seva fundació i el cinquantè Aniversari de la coronació canònica de la Verge Bruna com a Patrona principal de Catalunya, ha donat ocasió a les més variades i esplèndides manifestacions de la devoció amb què tots els estaments de la nostra societat veneren l'excelsa Regina dels catalans. Entre aquestes manifestacions trobem, però, a manca-ne una que sia expressió plena d'un sentiment que jutgem essencial i de gran transcendència en els actuals moments de plenitud de l'ànima catalana, arribada ja a un nivell de cultura que la fa mereixedora de regir els seus propis destins. Aquest sentiment és el d'una viva gratitud a la nostra celestial Patrona per haver-nos obtingut de l'Altíssim la gràcia d'un Pensament cristià que fos el fonament infrangible de la gloriosa Renaixença de la cultura catalana damunt la qual recolzen totes les esperances d'un pròxim triomf dels ideals seculars de Catalunya. Aquesta és una veritat que no per ésser menys coneguda i àdhuc negada pels qui s'han deixat arrossegar pels corrents antireligiosos que avui esgarrien momentàniament una gran massa de ciutadans, deixa de resplendir permanentment als ulls de tots els qui entre nosaltres han servat les essències cristianes de la nostra civilització.

És l'homenatge d'aquest Pensament, do generós del Cel als homes que han definit i interpretat l'esperit genuí de la Tradició catalana, ço que manca encara en aquesta fervent emulació amb què tots els pobles i tots els estaments de la nostra terra acuden a la nostra Sagrada Muntanya per tal de fer ofrena de llur filial devoció a la nostra dolça Mare, la Verge Bruna. Som els intel·lectuals catalans, som els representants del Pensament català els qui ens trobem encara en deute envers la nostra gloriosa Patrona en aquestes festes jubilar. Els patriarques de la Tradició cristiana del Pensament català, els Piferrer i Milà, els Balma i Torres i Bages, els Verdager i Gaudí, els Prat de la Riba i Maragall, ens han tramès als intel·lectuals catalans d'avui la riquíssima herència d'un ideari sòlidament cristià, com a mòdul insubstituïble de la civilització i de la cultura del nostre poble.

Per què no prenem avui en les nostres mans aquest magnífic tresor i no anem a dipositar-lo, com a filial ofrena, als peus de la nostra excelsa Patrona? Per què el intel·lectuals catalans no hem de tenir el sant orgull de mostrar-nos així plenament conscients de la transcendental significació d'aquest Pensament, guia i fonament de la perennal cultura del nostre poble, del qual Déu ens ha elegit custodis? No seria aquesta ofrena el més digne coronament i el més bell epíleg de les presents festes jubilar?

Un altre motiu, ultra l'alludit, ens imposa a tots els intel·lectuals catalans aquest homenatge del Pensament pairal en aquesta avinentesa de les festes jubilar. La intel·lectualitat catalana, qualsevulla sia el matís de la seva ideologia, sempre que s'inspiri en un concepte noble i elevat de la civilització humana, ha de reconèixer, admirar, estimar i agrair amb absoluta unanimitat l'exemplar obra de cultura que

amb un esforç tan tenaç com ben orientat ha realitzat en pocs anys la Comunitat benedictina del nostre Monestir. Avui Montserrat, ultra d'ésser una fornall ardent del més pur espiritualisme cristià, s'és transformat en una de les institucions bàsiques de la cultura catalana. L'organització dels estudis escripturístics que ha culminat en la publicació de la magna Bíblia montserratina; la formació de la gran Biblioteca del Monestir, un dels laboratoris de la nostra terra més abundantament fornits de material selecte d'investigació científica especialitzada; la instal·lació dels Museus bíblic, arqueològic i artístic que atrau sense interrupció al Monestir la visita d'il·lustres representants de la intel·lectualitat de tots els pobles cultes; el meravellós impuls donat pels monjos montserratins a la història de Catalunya amb l'aportació de llurs valuosos treballs sobre tots els aspectes de la tradició cultural de Montserrat; l'autoritat indiscutible que frueix arreu del món la comunitat montserratina per l'estudi i el conreu exemplars de la música sagrada, i, finalment, la intensa activitat editorial de Montserrat que l'ha convertit en un dels més fèrtils centres productors del Llibre català, ens obliguen als intel·lectuals de Catalunya a esguardar el Monestir de Montserrat com un dels més fermes baluards de la nostra cultura, un baluard que, encastellat damunt els sublims penyals de la Santa Muntanya, ens apareix com el símbol d'un cim inexpugnable de l'esperit de Catalunya, definitivament i per sempre conquerit per l'heroic treball dels seus monjos.

Els infrascrits, representants de diversos sectors de la cultura intel·lectual de la nostra terra, al·lenç avui llur veu per a proposar a tots els intel·lectuals catalans la realització d'aquest homenatge a Montserrat en totes les seves significacions, en la forma més adient i la més expressiva; i els conviden a tots, poetes i novel·listes, erudits i historiadors, professors i investigadors, pintors i compositors, escultors i arquitectes i homes de ciència, a omplir amb alguna composició original de llur respectiu art, dedicada a la Verge montserratina o amb algun pensament o comentari sobre la significació espiritual de la nostra sagrada Muntanya, els fulls d'un Album que, un dia prèviament anunciat, aniran a dipositar en mans del Rm. P. Abat del Monestir per tal que en faci a la nostra amada Patrona solemnnial ofrena, en la qual resti per sempre més simbolitzat l'homenatge d'admiració del Pensament català a la cultura montserratina i del seu amor i gratitud a la Regina dels Cels, a Aquella que és invocada diàriament en la gran basílica montserratina amb el títol de *Sedes Sapientiae*.

Ramon d'Alós-Moner, Joaquim Balcells, Jesús Maria Bellido, Jaume Bofill i Mates, Francisca Bonnemaison Vda. de Verdager, Josep Maria Capdevila, Carles Cardó, *prev.*, Lluís Carreras *prev.*, Tomàs Carreras Artau, Josep Maria López-Picó, Joan Llongueres, Lluís Millet, Joaquim Mir, Manuel de Montoliu, Josep Puig i Cadafalch, Josep Fra. Ràfols, Jaume Raventós, Ramon Rucabado, Joaquim Ruyra, Ferran Valls i Taberner.

FIIS DE LA SEMANA

Segueixen comentant-se els discursos d'Hurtado i Alcalà Zamora.

— En vista del mal caire que prenen les coses, Lerroux suspèn el seu viatge a Ginebra, i li ho agraeix Alcalà Zamora.

— Empitjoren les vagues de Còrdova, Badajoz, Ceuta, Baeza, Antequera, Sevilla, Melilla, Màlaga, Granada, etc., etc. El Ministre de la Governació diu que la pau és perfecta...

— El nou president de la Comissió de Responsabilitats, Cordero, refrena els extremismes d'ella.

— Es confirmen les sortides d'or del Banc d'Espanya cap a París.

— Es consigna el fracàs de l'estampillatge dels billets del B. d'E.

— Se celebra, com mai, arreu d'Espanya, la festa de la Verge del Pilar, Patrona de la Guàrdia Civil.

— Alguns diputats catòlics demostren les falsedats del "senglars" socialistes.

— En l'obertura de la Universitat de València, el Ministre d'Instrucció Pública que presidia, rep dels estudiants el mateix tracte que ell els ensenyà quan feia de conspirador i ha de callar.

— Resulta un ridícul fracàs l'Assemblea de funcionaris de Presons, presidida per una pobra dona.

— Ha mort el venerable Bisbe de Múrcia, a l'enterrament del qual assistiren totes les autoritats i el poble.

— Regna la més angoixosa anarquia en els camps andalusos, els quals no es poden sembrar.

— Causen molt mal efecte, a Madrid, les contínues victòries catalanistes.

— Sorpren un ponderat discurs d'En Saborit demanant que no es privi l'ingrés de la burgesia a la República.

— Augmenta l'excitació demagògica als carrers de Madrid per a fer pressió sobre els "jabalies" de les Constituents en votar-se la qüestió religiosa.

— A l'Assemblea de catedràtics cleròfobs d'Instituts, reunida a Madrid, vota el programa d'En M. Domingo.

— A Melilla la Guàrdia Civil ha fet ús de les armes per a defensar-se dels vaguistes comunistes.

— L'Assemblea de funcionaris d'Administració local es clou sense cap resultat.

— El Congrés Nacional de Transports, vota per la seva nacionalització seguint les tendències socialistes.

— Es publica el projecte definitiu de la Reforma Agrària, cridada a ésser un cau de plets inacabables i a destarotar tota l'economia agrària, arruïnant-la.

— Després de 10 hores d'una sessió de Corts inqualificable, amb menys de la meitat dels diputats i per 171 vots contra 59, es vota l'article 24, dirigit contra tot el que més estima el poble i més li convé.

— Azaña forma ministeri purament esquerrà.

— Produeix arreu general i arborada indignació la conducta dels "senglars" del Congrés en matèria constitucional.

— Les Corts, amb escassa assistència, discuteixen en petit comitè, la qüestió del divorci, parlant de

les més delicades relacions sexuals sense cap mirament, i aprovant en breu sessió ço que a França, en discutir-se la llei Naquet sobre el divorci costà tantíssim.

— Lluhi i Vallescà, de l'Esquerra Catalana, es declara, en plenes Corts, discutint el divorci, partidari de l'amor lliure.

— El Papa envia als catòlics espanyols un expressiu i ferm document de protesta, molt encoratjador, contra les ofenses i greuges de què són ara víctimes, i augurant millors temps.

— Causa immillorable efecte el manifest dels diputats catòlics donant compte al poble de les raons que els obliguen a abandonar les Corts.

— Entre les infinites protestes que s'alcen contra la política sectària del Govern, crida l'atenció la dels catòlics bilbaïns per la seva mesurada energia i els propòsits que anuncia.

— El partit d'En Lerroux, decebut per la solució de la crisi i el predomini despòtic dels socialistes, prepara una gran campanya de reconquesta.

— Es donen per fracassats tots els projectes d'Estatuts per ordre de la maçoneria.

— Preocupen al Govern la vaga general de Càdiz i la dels ferrocarrils andalusos.

* * *

És reelegit el president, moderat, de la República d'Àustria.

— Queda constituït el nou govern alemany, presidint-lo el canceller Brüning.

— Per a encarregar-se d'una Universitat i tres grans Collegis, a Bombai, — oferts per Anglaterra a la Companyia de Jesús, — han sortit cap a aquella població nombrosos Pares Jesuïtes.

— Progressa ràpidament el feixisme a Alemanya, inclús en els mitjans socialistes. Es registren successos sagnants.

— Els Estats Units reclamen el concurs de l'opinió per evitar una guerra nipo-xinesa.

— Xina sollicita la convocatòria de la Societat de les Nacions per lliurar-se de les urpes del Japó.

— S'ha obert el Reichstag en mig d'una enorme expectació. Per ara triomfa Brüning.

— A Buenos Aires fracassa un complot per assassinar el president Uriburu. La situació política és allí insostenible.

— La misèria regnant a Romania fa prendre al seu govern mides extremes. Les inconsiderades reformes agràries no són pas estranyes a la fam romana. Quelcom de semblant passarà a Espanya si segueixen al poder els socialistes.

— A Montevideo la crisi financiera provoca greus disturbis. L'or emigra d'allí.

— Surt cap als EE. UU. invitat per Hoover, el president del govern francès, Mr. Laval.

— El Japó rebutja la intervenció dels EE. UU.

— La crisi ministerial de Mèxic torna a donar el predomini a Calles.

— Arriben a 65 les candidatures a diputat en les pròximes eleccions angleses.

El Papa Pius XI als catòlics espanyols

Ciutat del Vaticà, 17. — El Papa ha encarregat al Nunci a Madrid que trameti el més aviat possible als Cardenals, Arquebisbes i Bisbes, Clerecia secular i regular i fidels tots de l'Església, les següents manifestacions:

Primera. — Que està més que mai amb ells en aquests dies com ho estava en els últims temps d'amenaques i perills.

Segona. — Que protesta molt enèrgicament, amb l'Autoritat de la seva missió, contra les múltiples ofenses inferides als drets sagrats de l'Església, que són els drets de Déu i de les ànimes.

Tercera. — Que havent invitat en recent Encíclica episcopal als fidels de tot el món a pregar per les necessitats de l'hora actual, es proposa d'associar aquestes pregàries a la seva intenció, i té el propòsit d'oferir amb el mateix objecte el Sant Sacrifici de la Missa en la Basílica del Vaticà el Diumenge de Crist Rei.

El Papa invita els fidels de tot el món a unir-se a ell, especialment per a la cessació de les grans tribulacions que afligeixen l'Església i el poble fidel "de la nostra Nació espanyola ben amada".

El Sant Pare confia que, gràcies al socors diví, mitjançant el concurs de totes les bones voluntats i per ésser just, no solament seran reparats tots els atropellaments ja infligits, sinó que es conjurarà el més greu de veure enfosquir-se i desaparèixer la fe dels avantpassats, únic escut contra els perills que encara a Espanya amenacen la Societat.

Allò de les casualitats

Un prestigiós i estimat col·lega, sota el títol de: "Casual...? Providencial...?", escriu:

"Tothom recorda els fets africans de Navàs, aquell poble en el qual moltes cases substituïren la imatge del Sant Crist per un retrat de "San Francisco Ferrer Guardia". Doncs bé, un dels prohoms anticlericals més sobresortints, la dona del qual era de les que anomenen del "pebre i la sal", després de la gran facècia grotesca, es comprometé de fer una festa major del poble com no s'havia vist mai. Les autoritats pervingudes (atrocitats?) li farien costat. Els preparatius, amb els corresponents gallarets i moixigangues, per a celebrar la festa magna completament laica — car l'Ajuntament havia votat per majoria que Déu no existeix —, eren a punt de solfa. I arribà el dia de la festa major, diumenge va fer quinze dies, i el poble de Navàs presencià l'enterrament de l'home que volia fer una festa major com no se n'havia vist mai cap de tan divertida.

A Castellet, el poble aforeserat governat pel famós alcalde que menà un escamot de folls a Manresa per a calar foc a la cova de Sant Ignasi, hi feren un míting en el qual parlà una dona que semblava esperitada. Aquesta dona llençà per la seva boca tota mena d'injúries i de grolleries contra Déu i la

Verge Santíssima, tan llores, que àdhuc els anticlericals se'n feien creus.

Actualment, aquesta dona blasfema i bruta està gravíssima, patint d'un cranc (càncer) a la llengua.

A Monistrol, una de les dones que atiaven els mesells dels seus homes per injuriar els monjos i calar foc a Montserrat, ha mort cremada a casa seva.

Casual...? Providencial...?"

Respecte als fets, ben públics són.

Respecte a les casualitats, deia molt enginyosament i sàviament un gran escriptor anglès que: "les casualitats són els miracles que Déu no firma".

Ni cal tampoc. — X.

Noticiari

El poble de Torrente (València) protesta, en imponent manifestació, davant l'Autoritat, per haver prohibit una processó i obligà a l'alcalde a desdir-se de tan draconiana ordre, i a permetre aquest acte del culte catòlic.

Aquesta classe de protestes, sens dubte, han decidit el Govern dictatorial que patim, a permetre les processons. Així es lluita.

— La Federació de Societats de Socors Mutus de Catalunya acordà celebrar l'onzè aniversari del Tribut a la Vellesa Mutualista de Catalunya, el dia 25, lliurant llibretes de pensió vitalícia d'una pesseta diària als socis de més de 75 anys. Entre els altres actes de la commemoració no hi hauria estat de més algun acte religiós, perquè abunden els socis catòlics i fins piadosos en la F. S. S. M. C.

— Els estudiants comencen a donar-se compte del període persecutori, vergonyosíssim, inaugurat pels mandataris de les lògies maçòniques presidits per Azaña, i en protesten i es defensen com cal en diversos indrets: Salamanca, Santander, Sevilla, San Sebastià, Barcelona, etc., etc. El moviment és combatut sense consideració pel Govern, convertit en Dictadura.

Per Sant Ramon de Penyafort

Acostant-se fi d'any i la renovació del trimestre d'oli i la festa de gener, comencem d'advertir als amics que convindria l'acostumat adjutori, i més si pot ésser. Perquè en els moments actuals, el culte i el record del gran Sant fill i amic i patró de la nostra terra, ens pot fer inclinar més i més la seva protecció en les gravíssimes hores presents. Tant de bo poguéssim afegir a la funció acostumada alguna altra solemnitat que avivés la memòria del Sant, avui que Catalunya i Barcelona necessiten tantíssim i amb tanta d'urgència la gràcia sobrenatural.

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca
dels Exercicis Espirituals
de Sant Ignasi de Loyola

Autor - Text - Directori
Comentari - Explanació

Ja ha sortit
el volum tercer d'aquesta Biblioteca

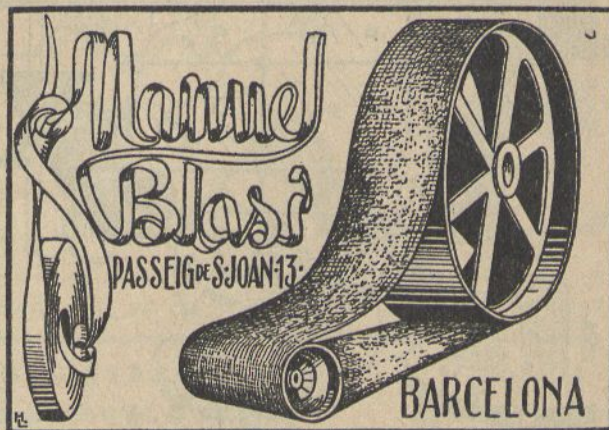
Exercicis Espirituals de St. Ignasi de Loyola
teoria i preparació

per

Ignasi Casanovas S. J.

Llibre de 300 pàgines amb una fototopia
de Sant Ignasi de Loyola.

Preu: 3 Ptes.

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

CATALUNYA SOCIAL?

FOMENT DE PIETAT

LLIBRES NOUS

FLORS I VIOLES

DOS VOLUMS

PENSAMENTS QUE DEIXO
ALS MEUS FILLS

Obra pòstuma de
MANUEL RAVENTOS I DOMÉNECH

Preu de cada volum: En rústega, 3 Ptes.

LA LLUM DE L'ESTABLIA
(PASTORETS NOUS)

LLETRA DEL
Dr. Marià Tubau, Prev.

MÚSICA DE
Mn. Josep Vinyeta, Prev.

Obra meravellosament a posta per a
col·legis, catecismes i societats catòliques
en general.

Quatre actes en vers. Text discret, pla-
ner i popular.

Fàcils i abundosos números de música,
de caient catalanesc i piadós.

El llibre, amb una escaient coberta a
colors dibuixada per En Junceda, porta,
de més a més, les indicacions pràctiques
per a la representació, i uns advertiments
molt útils.

Presentació esplèndida del quadern de
música, que es vendrà separadament.

PREUS:

Llibre de la lletra,
1 pta.

Quadern de música,
4 ptes.

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

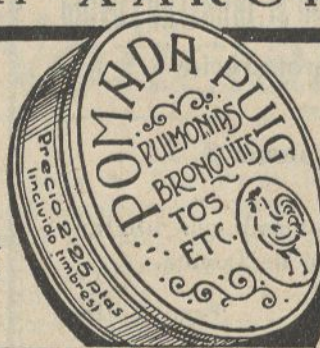
NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Taquí-Mecanografia

Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

(1) L'Acadèmia Cots col·loca oportunament els seus alumnes dignes i capacitats.

COTS

CONSELL DE BON GERMÀ

Germà: no juguis a la Loteria; la millor rifa és l'estalvi. Però si algun dia tens aquesta feblesa, recorda't de la Loteria i estanc del carrer de Fernando, núm. 32 (prop al carrer d'Avinyó), on trobaràs tabacs, timbres, segells, etc. — No t'oblidis del bitllet de Nadal.

ATENES A. G.—Provença, 157; Barcelona.

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA